

Vorbij

All things must pass, zong George Harrison in 1970. Hij had gelijk natuurlijk, maar soms is het moeilijk te accepteren. Zo moesten we al vroeg afscheid nemen van deze creatieve Beatle en zijn mooie liedjes. Dat was naar. Vaak kun je het gewoon niet helpen dat je je aan iemand of iets hecht. Het gebeurt zonder dat je het beseft, totdat het van je wordt afgenomen. Dan voel je het pas.

De straat waarop ik vanuit mijn huis uitkijk, was ooit een statige laan met voorname, hoge bomen aan weerszijden. Die straat ondergaat nu een 'reconstructie'. Dat wil zeggen dat alle bomen worden gekapt – omdat hun wortels de bestrating beschadigen en omdat ze een gevaar voor omwonenden kunnen zijn. Daarnaast wordt er opnieuw bestraat. Ik schreef er ruim een jaar geleden ook al een column over, geschokt als ik toen was door de bliksemsnelle kapactie van de gemeente.

Gek genoeg lieten de houthakkers toen een laatste rijtje bomen staan, net voor ons huis. Zouden deze knapen, die er nog gezond uitzagen, gespaard blijven? Het leek erop, want een jaar lang gebeurde er niets meer. Voorzichtig durfden we te hopen. Totdat er eind vorige week een bord werd geplaatst dat parkeren de maandag erop verboden was. Toen wist ik al genoeg.

Maandagochtend vroeg kwam het *overvalteam*: met helmen op en zwaar bewapend (met motorzagen) gingen ze voor dag en dauw aan de slag. Voor de koffiepauze waren alle bomen verdwenen. Verzaagd, versnipperd en afgevoerd – een pijnlijke leegte achterlatend.

Nu pas zie ik hoezeer we al die jaren verwend zijn geweest met het mooie uitzicht. Dat is nu voorgoed voorbij. George Harrison zong het zo: *All things must pass/None of life's strings can last/ So, I must be on my way/ And face another day.*